

DUCHOVNÉ OZVENY

Mesačník farnosti sv. Martina z Tours - Suchá nad Parnou, Košolná, Zvončín

„Kde vás ešte udrieť,
keď sa ďalej búrite:
Celá hlava je nezdravá
a celé srdce choré.“
Kniha proroka Izaiáša 1, 5

Ročník V.

Jún 2002

Číslo 6

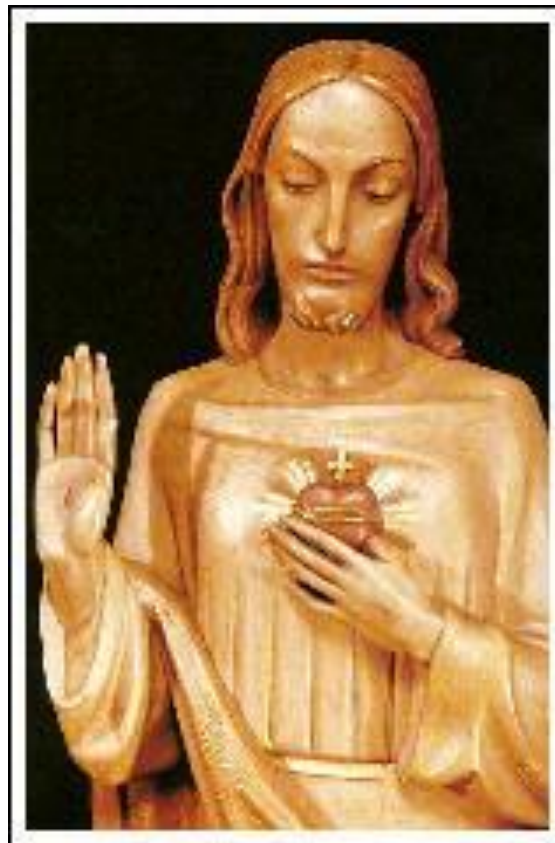
Storočie, deň a okamih detí

Mesiac jún začína Dňom detí. Iste nie je náhodou, že deti majú svoj deň v medzinárodnom kalendári. Dokonca dvadsiate storočie označili – na jeho začiatku - za storočie detí. Žiaľ priebeh jeho dejín priniesol mnohé boľavé udalosti, ktoré súvisia s hocičím, len nie s dobrom pre deti. Ale to už snáď máme za sebou. Každopádne neraz sa pohľadom obraciame na deti: sú nielen naplnením pudu zachovania rodu, ale vkladáme do nich a do ich sveta skutočné nádeje. Chceme, aby ich svet bol dobrý, lepší ako náš, aby ich štát fungoval, aby sa nemuseli báť, nemuseli hladovať, nemuseli byť nešťastní... A samozrejme, neraz máme o nich aj strach, aby tie nádeje uniesli, aby ich boli hodní.

V posledných týždňoch som intenzívnejšie ako inokedy bol s deťmi. Mali sme prípravu na birmovku, prípravu na 1. sv. Prijímanie – pri tej príležitosti som bol trochu aj s rodičmi. Nakoľko to bolo možné, snažil som sa pozorne počúvať – aj deti aj rodičov. Zostáva z toho vo mne mnoho dojmov, poznatkov a myšlienok. Veľmi sa teším, že sa nám snáď aj trochu podarilo dať deťom priestor, aby sa zapojili, aby povedali čo majú v sebe, aby naznačili ako premýšľajú. Neraz prekvapili veľmi príjemne. Nečakáme nejaké prevratné zázraky, ale dostali sme signál, že sa dá s nimi rátať. Že v nich drieme aj niečo pekné – jazykom náboženstva môžeme povedať – sväté.

Ale možno ešte viac som rád, že som mohol počúvať rodičov. Okrem nádejí veľa hovorili aj o strachoch. Bolo mi to veľmi blízke. Som totiž presvedčený, že keď si priznávame svoje obavy, možno niekedy i zlyhania, že keď sa stávame pokornejší – vtedy sme oveľa bližšie – k deťom i k sebe navzájom. Uveriť, že všetko ide samé, že všetko zvládame, to by bola falošná viera. Deti asi ani tak nepotrebujú, aby sme im vyhlásili storočie, mesiac, deň, kedy ich oslavujeme a pripravíme im nejaký program či darček. Oveľa viac potrebujú, aby sme vystihli – nepremeškali - správne okamihy, kedy potrebujú našu pozornosť, náš čas, náš úsmev, našu múdrosť, našu lásku. A aby sme tie okamihy správne naplnili. Aby sme vystihli, nepremeškali a umožnili rozvoj ich daností. A to vôbec nie je jednoduché. Tu treba patričnú dávku citlivosti, možno priamo pokory. Tu viac ako inde platí, že ak chceme niečo meniť, musíme sa meniť sami. Víťaziť tu neznamená ukázať vlastnú prevahu, ale vedieť sa znížiť.

Necítim sa odborníkom na tieto veci, ale predsa by som rád pomohol rodičom tým, čo bude v mojich možnostiach. A tak zatiaľ aspoň to málo, že v našom časopise bude mesačne rubrika OKAMIH PRE DETI venovaná myšlienkam o výchove. Pokúsime sa oslovovať ľudí, ktorí majú k tomu čo povedať, prípadne predkladať myšlienky od dobrých vychovávateľov. Zatiaľ aspoň jedna myšlienka od ľudí, ktorí sa venujú týmto témam: Správnu výchovu môže dostať dieťa tam, kde sa rodičia snažia o správnu lásku medzi sebou navzájom. Nebrali ste

Apoštolát modlitby na mesiac jún:

- **Všeobecný:** Aby vodcovia i členovia rozličných náboženstiev spolupracovali v úsilí o pokoj vo svete, ktorého základom je obrátenie srdca a bratský dialóg.
- **Misijný:** Aby veriaci laici, verní záväzkom krstu, zo všetkých síl sa snažili byť soľou zeme a svetlom sveta.
- **Úmysel KBS:** Za zasvätenie rodín Najsvätejšiemu Srdcu Ježišovmu a Neпоškvrnenému Srdcu Panny Márie, aby žili zodpovedné rodičovstvo.

sa kvôli deťom, ale kvôli sebe. Láska rodičov je základom vzťahu k deťom.

Rodičom, ale aj všetkým ostatným chceme popriať nepremeškanie okamihov najbližších ľudí.

Peter Cibira

Ladislav Ribonič

(Z galérie suchovských dp. farárov)

V tomto roku si pripomíname 211. výročie smrti Ladislava Riboniča, ktorý pôsobil ako farár v Suchej nad Parnou v rokoch 1772-1791.

Ladislav Ribonič po kňazskej vysviacke v Trnave (1762) pôsobil ako kaplán v Pezinku, od roku 1765 bol farárom v obci Blatné pri Senci. Po 7. rokoch bol od 12. júna 1772 ustanovený za farára v Suchej nad Parnou.

Tu pôsobil 19 rokov. Bol starostlivým dušpastierom, veľmi dbal o školu, výchovu detí a ich vzdelávanie, ale starostlivo sa venoval celej farskej rodine.

Zvláštnu pozornosť si zaslúžil namáhavou katechizáciou dvoch rómskych osád (údajne pri potoku). Nakoľko ovládal plynulo ich jazyk, katechizoval, vyučoval a postupne prijal viacerých členov, ba aj celé rodiny do svätej Cirkvi. Väčšina z túlavých Rómov sa napokon trvale usadila v obci, prispôbili sa miestnemu životu a viacerí z nich sa venovali remeslám, zanechajúc túlavý život.

Ladislavovi Riboničovi sa stalo pri nedefinovaných kázňach, že namiesto známych slov, použil (nechtiac) rómske slovo - dve, čo potom opravil.

Zomrel 12. júna 1791 ako 52-ročný a 29-ročný kňaz v Suchej nad Parnou, Pochovaný bol do krypty miestneho farského kostola.

Hadrián Radváni

Bolo to perfiš...

Ešte sme sa ani nestihli spamätať zo zážitkov z Planinky a už sme 21. detí a 3. dospelí plachtili na ďalšiu akciu. V piatok 24. 5. sme sa celí nadšení vybrali na Benefičný koncert s názvom „Najkrajší dar je pieseň“. Mestská športová hala v Trnave praskala vo švíkoch. Bolo úžasné na vlastné oči vidieť toľko populárnych osobností. Program uvádzal obľúbený Majster „N“ so Silviou Šeptákovou. Zaspievali nám - skupina P. S., Metalinda, Tweens, známa zahraničná susedka Lucka Vondráčková, Júlia a Peter Hečkovci, Slávko Kmeť, Vlasta Pahlíková a mladučký Marcel Oravec a Alan Mikušek a mnohí ďalší. Tancovali nám tanečné skupiny CUTE HOMEGIRLS,

SCREAM, MELÓDIA a iní. Všetci sme sa tešili na Ibrahima Maigu, ktorý sa žiaľ nemohol dostať, ale cez obrazovku pozdravil všetky deti so želaním zdravia a lásky. To všetko mu želáme aj my a k tomu skoré uzdravenie. Majster „N“ so Silviou vyhlásili súťaž „Rozprávka z obrazovky“. Na zlosovateľné vstupenky deti vyhrali veľa pekných a hodnotných cien. Náš miništrant Maťo Cáder vyhral horský bicykel, ku ktorému mu všetci blahozeláme. Celé to nahrávala Slovenská televízia a môžeme si program pozrieť 1.6. 2002 o 20.30. hod. na STV 1 ako hlavný večerný program ku Dňu detí pod názvom „Najkrajší dar je pieseň“. Po skončení naše hviezdičky zo zboru naháňali autogramy svojich obľúbencov. S radosťou a pekným venovaním dostali

podpisy od Lucky Vondráčkovej, Marcela Oravca, Silvie, Majstra „N“, Romana z Metalindy, Sláva Kmeť, ktorý nám sľúbil, že sa zastaví na návštevu nášho zboru v našom krásnom kostolíku. Neodmietla im ani Júlia Hečková, Vlasta Pahlíková, ani sympatický novinár Erik Kollárik, ktorý nám rozprával že sa stretol s Natáliou Oreiro. A vraj je veľmi, veľmi milá a strašne ľúbi deti. V tento večer sme sa vrátili domov s posledným autobusom. Boli sme plní zážitkov a každé z našich detí s iskričkami v očiach vravelo: „Aký je úžasný pocit, vidieť spevákov na vlastné oči a ešte sa s nimi aj rozprávať...!!!“

Milada Krajáčová

Detský zbor na výlete

Na začiatku to bol nápad tety Miladky, aby si zbor vyrazil na výlet. Podarilo sa jej sprostredkovať chatu na Planinke blízko Dechtíc. Na prvý májový víkend sa tešila väčšina detského zboru. Pridali sa k nim niektorí miništranti a nakoniec bol celkový počet detí 27. V piatok 3. mája sa všetci zišli na autobusovej zastávke. Teta Miladka a ujo Janiš nabrali batohy a potraviny do áut a odviezli na chatu. Zbytok výletníkov sa vybralo autobusom. Privítala nás pekná chatka uprostred hôr. Len čo sme sa stihli vybalit' a udomácnit', tak nás prišiel pozrieť náš pán farár. Deti ho odvedli na ihrisko a začal sa futbalový zápas. Zvíťazila v ňom radosť z pohybu a športovanie. Po zotmení sme zapálili táborák. Zaspievali sme si pri ňom piesne za doprovodu gitary. Keď sa blížila polnoc, tak staršie deti navrhli skúšku odvahy v nočnom lese. Nakoniec z toho bola skúška „suchej nohy“, lebo polovica z detí skončila v potôčiku, ktorý dospelí nenašli, ale deti áno. Najviac sa vykúpal náš mladý organista Jarko. Našťastie nás ráno privítalo slniečko a všetko mokré vysušilo. Po raňajkách sa konala menšia skúška, aby sme si nespravili hanbu v miestnom kostole. Po skúške sme sa vybrali na túru. Cieľ bol na Katarinke. Je to zrúcanina kostola a kláštora svätej Kataríny postavených na začiatku minulého storočia. Teta Miladka nám v tieni stromov porozprávala veľa zaujímavostí z dejín tohto kostola a kláštora. V blízkosti bol prameň dobrej horskej vody, pri ktorom sme sa osviežili a putovali naspäť na

chatu. Tu nás čakala teta Hela, ktorá pripravovala obed. Po obede sme si pozreli poľovnícky kaštieľ, ktorý bol v našom susedstve. V minulosti ho navštevovali iba grófi, ktorí tam končili hostinou poľovačkou. Teraz je tam sála, v ktorej sa konajú svadby. Poobdivovali sme koníky a pštrosa, pohrali so psíkmi a hlavne zväčnili na fotografiu. Na večernú omšu sme prišli dobre naladení a nedočkaví po speve. Prišla nás podporiť aj naša šéfka zboru Alenka. Dechtičanom sa náš zbor veľmi páčil a zožal zaslúžený úspech. po omši sme pozvali Alenku na chatu. Pridalo sa k nám aj pár dospelých, ktorí nás prišli pozrieť a spolu nás v ten večer bolo 54. Zase sa opekalo a spievalo pri táboráku. Bolo nám dobre, ani sa nám nechcelo ísť spať. Nedel'né ráno nás privítalo dažďom. Všetci sme sa tešili na omšu pod holým nebom na Katarinke, ale počasie nám to pokazilo, omša sa tam nekonala. Zabávali sme sa spoločenskými hrami na chate. pomaly sa blížil čas odchodu. keď sme boli pripravení na odchod na autobus a pomaly sa lúčili s našou chatkou, vtedy nás milo prekvapili niektorí otcovia. Zahájili záchrannú akciu pod heslom „Ani jedno dieťa zmoknuté“. Prišlo 6 áut a naložili celý živý aj batožinový náklad do nich. Všetci sa suchí a v poriadku dostali domov. Teta Miladka dostala domácu úlohu, aby ešte niekedy rezervovala tú krásnu chatku pre náš zbor. Všetci naši speváci sa tešia na ďalšie výlety, ktoré iste spolu absolvujú. Šťastná som bola medzi nimi aj ja.

Mária Babišová.

Všetko najlepšie k narodeninám

Veľké množstvo ľudí z domova i zahraničia si koncom apríla spomenulo, že svojich 80 rokov života oslavuje pán Ignác Bizmayer. Mnoho ľudí pozná pri modranských hradbách renesančnú baštu s jeho galériou. Prešlo ňou a prechádza mnoho ľudí. Von vychádzajú príjemne prekvapení až nadšení. Narodil sa 20.4. 1922 v Košolnej. Od roku 1982 mu patrí – a to právom – titul národný umelec. Študoval na Keramickej škole v Modre. Spočiatku pracoval ako maliar vo výrobní Slovenskej ľudovej keramiky v Modre, neskôr začal pracovať vo vlastnom ateliéri (predovšetkým na výrobe keramických figúr). Do hliny – ako sám hovorí - dáva predovšetkým slovenský život, prácu, obyčaje... Je jedinečným znalcom habánskej keramiky a ľudového umenia. Okrem svojej tvorby sa venuje aj zbieraniu ľudového umenia. S radosťou ošetruje a skrášľuje svoju záhradu i dom. S láskou sa stará a s radosťou v očiach hovorí o svojich vnúčencoch. Vie rozprávať zaujímavé a detailné príbehy zo svojho života, vníma dnešok, teší sa zo svojej rodiny a života. Bolo veľkou radosťou a obohatením stretnúť sa s ním a počúvať ho. Niečo z rozhovoru s človekom, ktorému titul MAJSTER patrí právom, prinášame aj na stránkach nášho mesačníka.

Môžete sa trochu vrátiť do čias Vášho detstva, do rodnej obce? V čase Vášho nástupu do školy bola hospodárska kríza. Nebolo to prekvapujúce povolanie, zaznávané?

...kríza ešte bola. Boli to tie roky. V tom čase prišiel k nám z Modry maliar. Bol to pán Landsfeld. Zaujímal sa o dejiny Habánov. U nás vie hocijaké dieťa, keď sa ho opýtate, ukázať, kde je habánsky dvor. Ale ľudia nevedia, kto to boli tí Habáni.

Dokonca to prešlo ako hanlivé pomenovanie – ľudia povedia, že Orešanci sú Habáni... Aspoň tak som sa s tým stretol.

A viete prečo im to hovoria? Lebo v Orešanoch mnoho ľudí bývalo v jednom dome. A Habáni, tí mali svoje dvory a bývali pohromade. Bolo príslovie: je ich tam ako Habánov. Habáni sa nasťahovali do Košolnej po bitke na Bielej hore (1621). Predtým boli na Morave. Bola to sekta – anabaptisti – neuznávali krst malého dieťaťa, iba dospelého, ktorý už vie, čo robí. Preto sa dávali nanovo pokrstiť. Tiež neuznávali majetky, hospodárili do jednej pokladne. Boli to prví komunisti, ale v dobrom zmysle slova. Takto ešte aj dnes žijú v Kanade. Hospodárili, priniesli rôzne remeslá – sem priniesli práve džbankárstvo, boli mlynári, robili pre šľachtu kočy, boli súkenníci... ovládali vlastne všetky remeslá. A hlavne všetko, čo vyrobili a predali, dali do jednej pokladnice. Preto boli aj bohatí. Mali svoje detské jasle, pôrodné asistentky, vyšivali výbavy pre bohaté sedliacke a šľachtické dcéry. Robili veľmi statočne, preto ich tu aj trpeli. Hovorilo sa, že sa tu usadili preto, že tu bola väčšia náboženská sloboda. Tí páni, u ktorých sa na Záhorí usadili, to boli protestanti. Ale s nimi nemali nič spoločné, napriek tomu, že aj toto je protestantská vetva. Šľachta ich držala kvôli remeslám, ktoré ovládali a ktoré sme tu nepoznali. Za Márie Terézie začali tlaky na ich katolizovanie. Mnohí sa dali prekrstiť, iní odišli – do Ruska, na Ukrajinu, do Kanady.

Keď sem prišli Turci, tak prvé vyrabovali habánske dvory, pretože vedeli, že tam je bohatstvo. Ale keď sa tu už Turci usadili, tak s nimi normálne obchodovali. Robili pre nich dlaždice do mešít, glazúry...

Teda asimilácia nebola niečo mimovoľné, bol tam ten vonkajší tlak...

Áno, to bolo pod tlakom. V košolanskej kaplnke sa prekršťovali poslední Habáni.

Oficiálne habánsky dom je, že dole sú obchody a remeselné dielne a hore bývali.

Taký dom ešte môžete vidieť vo Veľkých Levároch.

Teda tento náš nie je originál...

Nie, to čo je v Košolnej, to tak spustošili Turci, že tam nezostalo nič. Keď som bol malý, žil taký dedko, ktorý hovoril, že chodil kopať hlinu na Dubníky – to je na Boleráz: „Tam som chodil Habánom kopať, a tu - ako odbočíte od Orešian – tu bola veľká brána a na nej boli slnečné hodiny.“ Samozrejme, teraz je to všetko už zbúrané. Keď sem chodil pán Landsfeld a kopal na našom dvore, tam vykopal habánsky zhorený dom – čo vypálili Turci. Boli tam obhorené trámy a dlažba. Ale nie ako ste videli tu (v zbierke pána Bizmayera je ozdobná dlaždica, ktorú vyrábali Habáni pre turecké mešity – pozn. autor) – tam bola dlažba neglazúrovaná, lebo oni žili veľmi skromne, mali len jednoduché veci a tie pekné predávali. No a na dlaždiciach boli ešte kachle a črepy. Tie črepy boli datované na rok 1663. To bol dokument, že v tom roku vtrhli Turci do Košolnej a Habánov našli nepripravených. Tých vecí tam bolo veľa. Pec bola nedopálená. Preto už v Košolnej nič nie je. Habáni odišli – bývali na Červenom kameni – Pálfy ich tam prijal do Častej. Do Košolnej sa vrátili, keď Turci odťahli a postavili si nové domy. To je ten dom, kde som sa narodil. Je už prerobený, ale tie steny sú ešte z habánskej tehly – sú to také veľké kvádre, surová tehla. Tá severná stena je ešte pôvodná. Aj ten mlyn bol habánsky – tiež je už prerobený. Oni robili všetko. Dokonca z Veľkých Levár bol Habán – ránhojič, ktorý liečil Rudolfa II. – cisára. Ako odborníci boli vyhľadávaní.

Hovoríte o nich s takou láskou...

Nedá sa ani inak. Neškodili, boli skromní. Bola zlá doba – to je aj teraz taká. Jedni prenasledujú druhých. Svet je stále taký. Lamentujeme, ako to bude – a vidíte, koľké režimy ľudia prežili... Prežijeme aj toto. Myslíme si, že také kruté ako za Turkov a Tatárov to už nemôže byť. A nie je vo svete? A ľudia sa nepoučia. Habáni boli proti vojne. Dokonca ani gombíky nenosili, lebo to pripomínalo vojenský mundúr. Tak mali také háčky. Dokonca, kto vbehol do habánskeho dvora, ten nemohol byť zlapaný na vojnu. Habáni to robili tak, že si niekoho kúpili, kúpili mu koňa i mundúr a toho poslali miesto svojich. Pretože, aj keď boli pacifisti, náhradu za seba museli dať.

(dokončenie na 4. strane)

Všetko najlepšie k narodeninám

(dokončenie z 3. strany)

Začiatky...

Ako deti sme sa hrávali s čriepkami. Nebolo hračiek. Kto nemal na kúpu guľičiek, tak sa hrával s čriepkami, zaokrúhlili sme to a súťažili. Potom prišiel pán Landsfeld, že tie čriepky od nás kúpi. Tak sme mu ich hľadali. Kupoval len habánske. Porcelánové – teda už slovenské, vyrobené neskôr, nekupoval. Všímal som si to a hľadal som mu tie jeho. Pýtal sa ma, že prečo mu nosím práve takéto. No keď len také kupoval?! Všímal si ma pri vykopávkach – ja som mu pomáhal a keď videl, že ma to zaujíma, začal so mnou rozprávať. Potom mi to vysvetlil, potom skúšal... Povedal našim, aby ma dali za učňa. Moji predkovia boli všetko tesári. (Aj teraz hovoria, že som Habán. Ja neviem, či som. V matrike sa nenašlo meno Bizmayer... z toho, že tam bývali, boli všetci tesári – mali remeslo, a boli v rodine s Hetzerom – to bol džbankár v Košolnej, tak môže byť, že tento pôvod mám. Ale ja už som Slovak, už dedko o Habánoch ani nevedel.) No a keď pán Landsfeld toto predniesol doma, môj strýčko hovorí, že sa narobí ako my, že je to ťažké remeslo, tak teda nech ide za toho učňa. Nastúpil som do Majoliky. Mal som len ľudovú školu – do Trnavy bolo ďaleko, bicykel som nemal... Pán Lansfeld si presadil, že ma prijali aj bez mešťanky a potom ma mal najradšej. Videl, že ma to vážne zaujíma. Moja škola bola, že som mu pomáhal pri tých vykopávkach, umýval som mu črepy, čo on nosil. On rozprával a ja som sa naučil poznávať storočia pri čriepkoch. Potom som robil maľovanú keramiku. Chodil k nám do Majoliky kaplán z Papradna. On si robil také figúrky a dával si to vypaľovať. Pomáhal som mu ich maľovať. Keď videl, že ma zaujímajú kroje, zavolať ma na Kysuce, a tak som sa zasvätil do figurálnej tvorby. Bol to zlatý človek. Veselý. Prežili sme toho spolu veľa. Podporoval ľudové umenie, rozprával s ľuďmi, robil si z nich aj žarty. Ten ma priviedol k figurálnej tvorbe.

Máte niektoré svoje dielo zvlášť obľúbené?

K jednému sa viažu moje spomienky. Mohol som ho už stokrát predať, ale neurobil som to. Raz zavolať tento pán kaplán, aby som rýchlo doniesol hlinu, že v pondelok príde jedna žobráčka, a podľa nej urobíme sochu do nášho slovenského betlehemu - to bol jeho sen. Nechodieval v kňazskom oblečení, nosil takú slovenskú vyšívanú košeľu. Bol na novom mieste len tri týždne a ľudia ho tam ešte nepoznali. Ráno počujem, že pri bránke debatuje. Smial sa a rozprával. Zabúchal mi, aby som vstával, že ju ideme „dať do hliny“, že on ju zabaví. Privítal žobráčku, že čo chce.

Babka mu hovorí, že od teba nič, že ja idem za pánom dekanom. Myslela, že v tej košeli - že je to paholok. Ale on jej hovorí, že babka, poďte rýchlo hore, ja vás potrebujem – mal svoje plány s tým modelovaním. Ale ona mu hovorí, že tam nejde, že také návrhy nech si dáva mladým. Druhý by sa na jeho mieste urazil, ale on sa len smial a hovoril, že takto spoznáva ľudí, keď ich nechá hovoriť. Vtedy vyšla von gazdiná a kričala: „Pán kaplán!“ A babka s prekvapením hovorí: „Oni sú náš nový páno?“ A hneď bola úctivá! Potom išla, ale hovorí, že ona musí obísť celú dedinu, ona tu nemôže stáť celý deň. Spýtal sa jej, koľko vyžobre za deň. Ona že tak tri koruny. Dal jej päť korun a išiel do obchodu – vtedy bolo všetko na lístky – kúpiť múku, cukor. Dal jej to, ona ďakovala. Asi hodinu som ju modeloval a ona po hodine hovorí: „Viete čo, páno, už by toho bolo aj dost.“ Všetko už mala v taške, zobrala sa a išla preč. Ale musí to byť verne urobená socha, pretože nebohý prezident Tiso chodieval pánu Štefancovi do Modry – to bol náš pán v Keramike. A pán kaplán mi hovorí, že keď tam teda chodí prezident, že tam dáme tieto figúrky, nech vidia, čo sa v Keramike robí. V pondelok ma jeho dekan – ten nemal dovtedy o to záujem – zavolať. „Tá žena, čo si ju robil, to je kto?“ Hovoril som, že som to robil s pánom kaplánom, že je to žena z Veľkej Bytče. Na to dekan: „Bol tu pán prezident, pozeral sa a hovorí, že veď to je Aponéna Bartonka, že ona k nim chodila.“ Mali v Bytči mäsiarstvo a ona vždy strčila do dverí ruku a žobrala. Pán prezident mi iba odkázal, že som jej mal dať do ruky kus mäsa a nie peniaze. Potom som musel dekanovi urobiť žobráčkinu kópiu.

V rámci nášho dlhého rozhovoru, len tak medzi rečou, povedal pán Bizmayer, že keď zomrie, tak by chcel, aby sa ľudia mohli usmievať. Viem, že sa to nepodarí nikomu z nás, ale po rozhovore s ním mi zostalo niečo, čo s tým súvisí. Pomenoval by som to PEKNE V DUŠI. Za jeho čas, jeho rozprávanie, za ten pocit v duši mu chcem srdečne poďakovať. Tiež pani starostke A. Behúlovej za sprostredkovanie stretnutia s ním. A chcem mu v mene nás všetkých popriať ešte veľa síl, radosti, tvorivosti... A Vám, priatelia, ak budete mať cennú návštevu a budete hľadať možnosti kam ich zaviesť, doporučujem neobísť galériu Ignáca Bizmayera v Modre. Vaši priatelia určite nebudú sklamaní.

Peter Cibira

Pod'akovanie

Dňa 17. apríla 2002 dostala naša farnosť veľkú poctu. Prijali sme CENU MINISTRA ŽIVOTNÉHO PROSTREDIA SLOVENSKEJ REPUBLIKY za prínos v starostlivosti o životné prostredie. Pán minister v tento deň v Martine odovzdal 10 ocenení. Medzi nimi je aj ZŠ Suchá nad Parnou, Poľovnícke združenie „Zelený háj“ zo Suhej nad Parnou a Ústav krajinnej ekológie SAV v Bratislave – pod jeho

patronátom sme aj my robili úpravy areálu okolo kostola a v centrálnej časti obce. Toto ocenenie patrí Vám všetkým, ktorí ste pomáhali pri realizácii nášho spoločného diela. Ja chcem nanovo poďakovať všetkým, ktorí ste venovali svoj čas, svoje ruky... Prírodzene, robili sme to predovšetkým preto, aby sme skrášlili svoje okolie a aby sa mohli aj iní ľudia potešiť pohľadom na upravený priestor. I toto bude pre nás ocenením, ktoré zostane. Ešte raz: VĎAKA!

Peter Cibira

Sviatok Nepoškvrneného Srdca Panny Márie

Roku 1917 vo Fatime v Portugalsku zjavila sa viackrát Panna Mária trom deťom: Lucii, Františkovi a Hyacinte. Z Fatimy sa začala mocne šíriť úcta k Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie. Pápež Pius XII. 13. mája 1942, počas 2. svetovej vojny na 25. výročie fatimských zjavení zasvätil celý svet Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie. Dnes sa slávi jej sviatok v sobotu po sviatku Najsvätejšieho Srdca Ježišovho. V symbolike Máriinho Srdca uctieva Cirkev nekonečnú lásku Panny Márie k Bohu, k Synovi a materskú lásku voči všetkým ľuďom (Mária - rozprávanie o najobľúbenejšom ženskom mene).

Srdce matky - pri smrti jej dieťaťa je jej bolesť nekonečná. Stále sa chveje o každé jej dieťa. Koľkokrát počujeme výkrik pred rakvou. Prečo mne si zobral dieťa, Pane? Máriino Srdce po ľudskej stránke sa tiež chvelo o svoje dieťa, ktoré bolo Bohom, a trpelo. Pripomeňme si útek pred Herodesom, stratený Ježiš v chráme, jeho účinkovanie na verejnosti, jeho smrť. Jeho stretnutie na bolestnej ceste na Kalváriu.

„Čo miluje táto matka viac než svojho Syna? A nie je schopná mi pomôcť. Môj hrozný stav preniká jej srdce. Keď ja trpím muky na svojom tele, ona ich trpí v svojom srdci.“ Povedal Ježiš vizionárke Jozefe Menéudez. Kristus nás odporučil Márii pod krížom do jej materinského Srdca, keď z kríža zvolal: „Žena, hľa tvoj syn.“ Od toho času sme prijatí všetci ľudia do najmilosrdnejšieho srdca našej Matky. Mária prijala úlohu Matky pre celé ľudstvo, môžeme jej zveriť každú bolesť, starosť, strach, ale aj radosť a vďaku za pomoc, ktorú od nej dostávame. Vieme, čo ešte znamená Srdce Panny Márie pre nás? Všemohúce orodovanie u Boha,

prístav spásy, predĺženie vykúpenia a radosťou tohto srdca ú naše duše. Túto veľkú lásku Panny Márie k nám vieme precítiť zvlášť v našom utrpení. Koľko vyznaní čítame v časopise Rodina Nepoškvrnenej, ďakovaní za pomoc, ktorú ľudia dostávajú i v zúfalstve, keď im svet nič nedáva. Nepoškvrnené Srdce Panny Márie nás ustavične miluje. Preto prichádza na zem a zjavuje sa slabým deťom (Lurdy, Fatima, Medžugorie) a prosí o zmierenie urážok svojho Syna, o modlitby za hriešnikov a zvlášť o modlitbu sv. ruženca. Dňa 17. mája 2000 Ján Pavol II. podčiarkol: „Prijmite svetlo prichádzajúce z Fatimy, nechajte sa viesť Máriou. Jej srdce nech je naším útočiskom a cestou, ktorá nás privádza ku Kristovi. Strašný boj, pokušenie zla je diabolskou záležitosťou. Je nám treba nedobytného a neporaziteľného útočiska a Boh nám ho v tejto dobe daroval. Je to Nepoškvrnené Srdce Panny Márie. Zasvätením Márii sa slobodne rozhodujeme stať sa jej deťmi. Ten, kto sa zasväťí jej Nepoškvrnenému Srdcu, tiež nasledovať jej čnosti, predovšetkým jej hlbokú pokoru, poslušnosť, ustavičnú modlitbu, odriekanie, horlivú lásku k blížnemu.“ Pátrovi Gobimu povedala: „Teraz je ľudstvo horšie než pred potopou sveta a ten, kto sa zasväčuje môjmu Nepoškvrnenému Srdcu je, ako by vstúpil do Noemovho korábu - teda sa zachráni. Zasväcujme seba i naše rodiny aj celý náš národ Nepoškvrnenému Srdcu P. Márie.“

časť prevzatá z knihy Mária - rozprávanie o najobľúbenejšom ženskom mene
M.H.

Dieťa a rodina

Rodina je základom šťastného života človeka.

K dokonalému šťastiu by mala byť rodina vždy úplná. Keď sa narodí dieťa, môže byť šťastné len s obidvomi rodičmi. Žiaľ, je veľa rodín, ba dokonca i matiek, ktoré sa vzdajú svojho dieťaťa hneď po narodení. Ak dieťa nevyrastá v rodine, stále pociťuje potrebu ju vlastniť. Ak nemá otca, hľadá ho v iných mužoch a tak isto, ak nemá matku, skúma, ktorá by bola preňho najlepšia. Rodina je niečo, čo by mal mať každý. Pretože to nie je len spoločne si sadnúť k televízoru, ale spoločne prebrať všetko, čo nás trápi, tak isto to, čo nás teší a naplňuje. Dieťa potrebuje matku i otca, aby mohlo správne žiť. Od matky dostáva nehu i úsmev, od otca silu a od obidvoch ochranu a lásku. Lásku, ktorú mu nikto na svete nemôže nahradiť. Lebo tá je len jedna, je daná od Boha a je to láska

rodičovská. Žiaľ, všetky deti ju nemajú. Žiadne z detí však nemôže za to, keď sa mu takáto láska nedostane. Všetky si ju zaslúžia, veď z nej čerpajú všetko to, čo oni potom

vysielajú ďalej. Aké je krásne, keď rodičia vezmú dieťa na prechádzku. Každý za jednu rúčku drží toto krehké stvorenie, ktoré by bez pomoci dospelého nedokázalo žiť. Aké je krásne, keď dieťa usína s rozprávkou, ktorú mu prečíta otec či mama. Na tie sa nezapúda. S bozkom na čele usínať a prebúdzat sa, sú najkrajšie spomienky dieťaťa. K šťastnej rodine patrí úsmev, pohladenie, porozumenie a láska. Bez nej človek nemôže byť šťastný. Nedokáže to. Rodina je domov, kde ťa vždy niekto čaká, kde môžeš rátať s tým, že nie si sám, kde ťa okrem večere, čaká kus veľkého srdca. Porozumenie vtedy, keď ťa niečo trápi, úsmev vtedy, keď ti radosť naplní život. Rodina je šťastie, ktoré nám dáva Boh. Boh nadovšetko láskavý a milosrdný. Spolu s ním ide všetko ľahšie. Aj v rodine.

MK.

Redakčná rada sa rozrástla

Meno: **Samuel Izakovič**

Dátum narodenia: **23. 4. 2002**

mamina: **Lívia**

ocino: **Peter**

sestrička: **Petra**

Srdečne gratulujeme!

Spomienky na 1. Sv. Prijímanie

Už od januára som sa veľmi tešila na 1. Sv. Prijímanie. Pán farár si nás naň pomaly pripravoval. Rozprával nám všetko o Ježišovi a jeho živote. Naučili sme sa aj modliťby, ktoré budeme potrebovať. Čas rýchle plynul a už bol máj. A veľké prípravy začali. Rodičia vyzdobili krásne kostol a my sme sa začali pripravovať na našu prvú spoveď. Mali sme veľký strach. Ale dobre to dopadlo. Pán farár nám opäť pomohol. Nastala nedeľa. Naš veľký deň. Veď sme prijali Ježiša Krista. My dievčatá sme boli v krásnych bielych šatách a chlapci v oblekoch. Kostol bol plný ľudí a žiaril krásou bielych kvetov. S čistými srdiečkami sme prezili naše 1. Sv.

Prijímanie. Rodičom sme za ich lásku a obetavosť zaspievali piesne, ktoré ich veľmi dojali. Poďakovali sme sa aj nášmu dobrému pánovi farárovi, že nás tak dobre a krásne pripravil na prijatie Ježiša Krista. Na pamiatku sme sa aj fotili i kamerovali. Na toto prijímanie nezabudnem. Naučilo ma, že lásku a dobrotu mám nielen brat, ale hlavne rozdávať. Veď taký bol aj Ježiš.

Simona Debrecká, Zvončín

Bližil sa náš veľký sviatok. Veľmi som sa tešila, ale zároveň som mala strach. Ráno som sa pomodlila, aby celý deň dopadol dobre. Keď sme sa stretli pred kostolom, každý bol pekne poobliekaní. Svätým prijímaním som sa spojila s Ježišom. Ježiš je naša cesta, pravda a život. Od nás očakáva, že sa všetci na svete budeme mať radi. Chcem kráčať v Ježišovom svetle a vzdávať mu vďaku. Som šťastná, že som prijala Telo Kristovo. Bol to krásny deň, na ktorý nikdy nezabudnem. Budem sa usilovať, aby každé sväté prijímanie bolo také sväté, ako bolo prvé.

Natália Galiová, Zvončín

Trochu som sa bála spovedi, ale na 1. Sväté Prijímanie som sa veľmi tešila. Nevedela som sa dočkať, kedy to už bude. Stále som pozerala na hodiny. Cez týždeň sa už upratovalo. Ja som pomaly rozmýšľala nad hriechmi. V piatok oco priviezol šaty, na ktoré som sa veľmi tešila. Keď som prišla zo školy, hneď som si ich obliekla. V sobotu som sa bola vyspovedať. V nedeľu ráno som išla ku kaderničke. Ona ma učesala. Prišla som domov, obliekla som si šaty a išli sme do kostola. Najviac sa mi páčila výzdoba a dievčatá boli pekne oblečené a učesané. No rodičia mi hovorili, že to nie je najdôležitejšie. Už musím rozmýšľať, či to čo robím, je dobré. Ako spomienku na 1. Sväté Prijímanie som dostala bicykel, prstienok, peniaze, knižku i obrázok. Chcem byť dobrá a prijímať Ježiška do svojho čistého srdiečka.

Deniska Vlachovičová, Suchá nad Parnou

Išli sme do kostola. Bolo to krásne. Veľmi sa mi to páčilo a nikdy nezabudnem na 1. Sv. Prijímanie. Páčilo sa mi, že sme všetci mali krásne šaty, ale aj srdiečka na ktorých boli naše mená. Pán farár bol taký milý. Teším sa, že Ježiš je vo mne a ja v ňom a že má rád deti a teší sa z nich a oni z neho. Na 1. Sv. Prijímanie budem spomínať celý život.

Monika Dedáčková, Košolná

Najprv som si myslel, že to dobre dopadne, ale potom som sa trochu bál. Napokon mi z môjho dňa, na ktorý som sa tak tešil, bolo zle. Mne sa najviac páčilo, ako sa na mňa pozerali ľudia, ako ma fotili a páčilo sa mi, ako sme boli všetci pekne oblečení. Ja mám Ježiša veľmi rád, pretože on nás má tiež rád a stvoril nás, vytrpel za nás na kríži a hocičo za nás a pre nás urobil. Aj filmy o ňom sú pekné a zaujímavé, preto sa mi páčia a rád ich pozerám. Ja si budem vždy pamätať, aké bolo to kostolné víno silné a ako mi z neho bolo zle. Ale nezabudnem na moje darčeky, ktoré som dostal a aké boli pekné a na krásnu svätú omšu, ktorú pre nás pán farár pripravil.

Stanko Chudják, Košolná

Na moje 1. Sväté Prijímanie som sa veľmi tešil. Dôkladne som sa naň pripravoval, aj celá rodina sa pripravovala. Mama upratovala, piekla koláče a nakupovala. Kúpila mi krásny oblek a topánky. V sobotu prišla spoveď. Ja som mal trému, či to nepokazím. Našťastie všetko dobre dopadlo. Potom prišiel veľký deň. Doma všetko voňalo dobrým jedlom. Prišli hostia. My sme sa pekne vyobliekali a šli ku kostolu. Kostol bol krásne vyzdobený. Najviac sa mi páčilo, keď sme prijali Telo Kristovo. Chcel by som byť až do smrti Božím dieťaťom, tak ako som sľúbil. Nikdy nezabudnem na to silné víno, do ktorého pán farár namáčal hostiu.

Adrián Uhlár, Suchá nad Parnou

Rýchlo som sa pripravila a pomaly som išla ku kostolu sa zoradiť. Čítala som sa výborne, keď sme vchádzali potichu do kostola. Bola som šťastná. Veľmi sa mi páčila výzdoba. Bola veľmi krásna. Ale krásne boli aj srdiečka. Bolo to pekné. Chcela by som sa lepšie správať k rodičom, chcela by som robiť radosť starým ľuďom. Robila by som všetko preto, aby som sa dostala k Ježišovi. Spomínam si na ten nástup. A na to, keď sme vchádzali do kostola, ale aj odchádzali. Ľudia na nás hľadeli.

Lujza Izačovičová, Suchá nad Parnou

Mama mi spravila vlasy, pomohla mi obliecť šaty, a bolo mi dobre. Bol pekný vyzdobený kostol, pekná nástenka, pekné fotky, svätá omša. Pani učiteľka stála pri nás. Môj život k Ježišovi je dobrý, milý, úprimný. Na 1. Sväté Prijímanie budem stále spomínať. Pán farárko ma naučil spievať. Aj pani učiteľka.

Na 1. Sväté Prijímanie som sa veľmi tešila. Všetci spolu sme nadvicovali celý priebeh omše. V škole sme síce pisali aj písomky z náboženstva, ale to vôbec nevadilo. Najviac sa mi páčili moje biele dlhé šaty a krásne vyzdobený kostol. Neskôr však aj bicykel, ktorý ma čakal doma po svätej omši. Moje srdiečko bolo plné radosti zo stretnutia s Pánom Ježišom. Chcela by som byť dobrá, aby som mohla prijímať Ježiška na každej omši. Vždy si s radosťou spomeniem na nášho dobrého a milého dôstojného pána, ktorý mi ako prvý dal hostiu namočenú do vína. Krásna bola aj pesnička, ktorú sme spievali svojim rodičom.

Linda Haršanyová, Košolná

Veľmi som sa tešil na prvé sväté prijímanie - prvý krok ku Svätému prijímaniu bola spoveď. Páčil sa mi pekne vyzdobený kostol a slávnostný obed. Ježiša mám veľmi rád a vďačím mu za život. Na 1. Sväté Prijímanie budem ešte dlho spomínať.

Miroslav Sokol, Suchá nad Parnou

Nie je ľahké žiť život...

Život okrem radosti nám prináša aj veľa zmien a sklamaní. Radosti je málo a preto si ju musíme vážiť a vychutnať ju dosýta. Brať všetko, čo nám život ponúka, lebo je len kratučký okamih, kedy človek môže byť šťastný a na to, kedy je tá pravá chvíľa, musí prísť každý sám. Človek sa často musí vzdávať svojich snov, len nie vždy to až tak veľmi bolí. Obratom sekundy sa všetko zmení, kvôli jednej chybe sa vezie nekonečné množstvo bolesti a utrpenia. Ak človek dokáže byť šťastný, tak potom dokáže žiť. Žiť život je umenie a taký umelec sa ešte nenašiel, čo by to vedel. Aj ten najšťastnejší človek na svete plače a trápi sa, lebo aj to patrí k životu. Každý ľudský život má prepletený potôčik, ktorý tečie cez úskalia a brodí sa aj cez močiare. Narazí, padá a nie vždy má silu vstať. Človek a jeho duša trpí nespočetným množstvom myšlienok o samom sebe. Niet toho, kto by bol so sebou dokonale spokojný. Stále robíme chyby, ktoré nechceme robiť, na ktoré povieme, že druhý krát to tak neurobíme. Ale urobíme to tak znova a znova. Snáď tisíckrát. Pre naše

boľavé pocity strácame tých, na ktorých nám záleží a keď to chceme napraviť, ešte viac to pokazíme. Čím viac sa snažíme, tým viac búrame, čo sme si vybudovali. Priateľstvo je ako pavučinka, jemné, s rannou rosou, ktorá ostrým slnkom uschne. Človek musí sám prežiť veľa sklamaní, aby pocítil, ako bolí, keď niekomu ubližuje. Ako bolí strata priateľa, ktorý bol vašou oporou, útechou, radosťou v živote. Ako bolí, keď vám povie sebeckým tónom, že na vás nemá čas. Ako bolí, keď sa vám vyhýba a dáva najavo, že ste preňho vzdych, nič, prázdno. Len vám ukazuje, že sem nepatríte. Že ste len výplod fantázie, ktorá snáď keby radšej neexistovala. Keď sa s vami už nechce smiať ani tešiť, ani žiaľiť a uteká tam, kde nie sú problémy. Preč od vás, lebo on chce len smiech a radosť. Ale veď to chcete aj vy, lenže on to nechápe. Ako len bolí, keď vás opustí vtedy, keď ho najviac potrebujete. Utečie, keď prežívate krízu. Život sa však neskladá len z jedného vzťahu, ktorý pokladáme za dôležitý. Nesmieme sa upínať na jedného človeka, nie sme jeho

vlastníkom. Tým je len Boh a len On rozhoduje, ako s nami naloží. I keď rozhodnutie necháva na nás, vkladá doň svoje konanie, svoje slová. Len my musíme nájsť tú správnosť. Skúša nás, rozhoduje o nás, dáva nám šancu, pomáha v žiali. On nás utešuje v bolestiach, On stojí vždy po našom boku, i keď niekedy ho tam ani nepocítíme. Čaká, ako naložíme s tým, čo nám určil, ako si poradíme, či zvládneme úlohy aj bez jeho pomoci. Ak nie, príde a pomôže. Niekedy je čas dlhý, neúprosný a bolesť zdá sa byť nekonečná. Ale raz ten čas príde a my musíme objaviť tú pravú chvíľu. A to je veľmi zložitá. Treba si uviť veniec priateľstva, ale nikdy sa k tomu venci neviazať. Veriť všetkým a nikomu, lebo ani my sami nevieme, kedy sa zradíme. Treba otvoriť oči a pozrieť sa tým smerom, kde nás má ešte stále niekto rád, kde sú tí, čo nás nenechajú v zúfalstve a neutecú od našich problémov. Kde sú tí, čo sa dokážu aj cez slzy usmiať a prijať každý nový deň...

Ktoré srdce je nám najbližšie?

V júni máme sviatok najsvätejšieho Srdca Ježišovho. Je to sviatok nie zasvätený, ale tým vrúcnejšie ho máme osláviť v našich srdciach. Preto sa na tento deň pripravme!

Rozjímajme o tom, že Spasiteľ opustil pre nás nebesia, najvyššiu blaženosť, akú si ľudský rozum nemôže ani len predstaviť a zostúpil na zem podrobiť sa takému životu, aký zapríčinila ľudská krehkosť, ba zlosť. V najkrajšom kvete mladosti sa dal ukrižovať za nás, aby tak úplne zakončil veľké dielo vykúpenia. Jeho nesmierna a nekonečná láska išla ďalej. Zanechal nám Prevelebnú Oltárnu Sviatosť, aby mohol prebývať medzi ľuďmi do konca sveta. Tento sviatok je tu preto, aby sme Mu vzdali úprimné vďaky za veľkú lásku, ktorú preukázal, preukazuje a v budúcnosti ešte preukazovať bude neuhodnému ľudskému pokoleniu, aby sme

odprosovali Jeho dobrotu za tú nevšímavosť, ktorou Ho urážajú nevďační ľudia.

Ježiš Kristus prijal ľudské telo a stal sa nám úplne rovným. Zostupuje Najmilostivejší z neba ešte aj teraz každú chvíľočku, aby sa skryl do podoby chleba, a aby prebýval s nami a v nás.

Drahý kresťania, pripravte si srdcia na tento sviatok modlením, pokáním, a najvrúcnejším prijatím drahého Spasiteľa. Ale aj celý rok dvíhajme zraky na Prevelebnú Sviatosť s vreľou láskou.

Ježišovo Božské Srdce, buď nám na pomoci!

Alena Marhavá

AHOJ DETI!

1. júna osláviť Váš krásny sviatok – Medzinárodný deň detí! A ja Váš malý Mavček Zvedavček Vám želim všetko len to najlepšie, aby ste mali šťastné a bezstarostné detstvo.

A ešte niečo vám poradím, prekvapte svojich pozvaných hostí a upečte im dobrotu. Ale sľubte mi, že nebudú žiadne úrazy ani požiare.

Potrebuje: jeden celý biely jogurt, 1/8 rozpusteného masla, 2 celé vajcia, 2 rozmávané banány, 250 g polohrubej múky, ½ kypriaceho prášku do pečiva, 2 lyžice kakaa a 1 vanilkový cukor.

Všetko zmiešame v miske na cestíčko, ale nemusíte miešať veľmi tuho, iba tak zľahka. Potom cesto nalejeme do vymastenej a múkou vysypanej tortovej formy. Upečieme v rúre vyhriatej na 170 stupňov asi 35 – 40 minút.

Upečenú a vychladnutú tortu vyklopíme na väčší plochý tanier, celú potrieme medom a ozdobíme orechmi. Ale môžete si ju ozdobiť aj tak, ako si to predstavujete vy. Ovocím, šľahačkou, mandľami..... no proste čo vás napadne.

Veselú oslavu vám žela maškrtník
Zvedavček

FARSKÉ OZNAMY

JÚN 2002

Cezročné obdobie

Sv. omše v týždni

(Rozpis sv. omší je orientačný, rozhodujúce sú farské oznamy)

Suchá – pondelok - piatok 18.00;

Košolná - streda 17.00; Zvončín - štvrtok 17.00

Sv. omše v nedeľu a vo sviatok

1. júna – 1. sobota v mesiaci,

Suchá 7.30

2. júna – 9. Nedeľa v Cezročnom období

Zvončín 18.00 v sobotu večer s platnosťou na nedeľu

Suchá 7.30 a 10.30; Košolná 9.00

7. júna – 1. piatok v mesiaci

Najsvätejšie Srdce Ježišovo, sviatok

Košolná 7.30 Zvončín 17.00 Suchá 18.00

8. júna – Nepoškvrnené Srdce Panny Márie

Suchá 7.30

9. júna – 10. Nedeľa v Cezročnom období

Košolná 18.00 v sobotu večer s platnosťou na nedeľu

Suchá 7.30 a 10.30; Zvončín 9.00

16. júna – 11. Nedeľa v Cezročnom období

Zvončín 18.00 v sobotu večer s platnosťou na nedeľu

Suchá 7.30 a 10.30; Košolná 9.00

23. júna – 12. Nedeľa v Cezročnom období

Košolná 18.00 v sobotu večer s platnosťou na nedeľu

Suchá 7.30 a 10.30; Zvončín 9.00

29. júna – Peter a Pavol, apoštoli

Suchá 18.00 v piatok večer s platnosťou na sviatok

Košolná 9.00 Suchá 10.30

30. júna – 13. Nedeľa v Cezročnom období

Zvončín 18.00 v sobotu večer s platnosťou na nedeľu

Suchá 7.30 a 10.30; Košolná 9.00

Máj v našej farnosti

Pokrstení:

* 14. 2.2002, Kristián Jurenka, Dolné Orešany

* 2. 4.2002, Jakub Nemčovič, Báhoň

* 9. 4.2002, Alexandra Habalová, Košolná

* 23. 4.2002, Samuel Izakovič, Suchá

Zosnulí:

+ 7.5. Anna Lužáková, Zvončín, 83.r.

+ 12.5. Ignác Kralovič, Suchá, 87.r.

+ 23.5. Anna Baková, Suchá, 87.r.

Sviatosť manželstva uzavreli:

11.5. Miroslav Kubovič a Mária Dobšovičová, Suchá

25.5. Ján Mondek a Gabriela Horňáková, Suchá

Farský mesačník ^{DUCHOVNÉ} OZVENY

Vychádza poslednú nedeľu, s dátumom nasl. mesiaca.

Vydáva Rímskokatolícka cirkev, farnosť Suchá nad Parnou č. 431, PSČ 919 01, tel: 033 / 558 01 44.

Zodpovedný redaktor: Mgr. Peter Cibira, administrátor
S povolením Arcibiskupského úradu v Trnave, dňa 3.8.1998, č. 2663/98.

Cena: dobrovoľný príspevok

So 1 Justín, mučeník

Ne 2 9. Nedeľa v Cezročnom období

Po 3 Karol Lwanga a spoločníci, mučeníci

Ut 4 František Caracciolo, kňaz

St 5 Bonifác, biskup, mučeník

Št 6 Norbert, biskup

Pi 7 **Najsvätejšie Srdce Ježišovo**

So 8 Nepoškvrnené Srdce Panny Márie

Ne 9 10. Nedeľa v Cezročnom období

Po 10 Margita

Ut 11 Barnabáš, apoštol

St 12 Ján z Fakundy, vyznávateľ

Št 13 Anton Paduánsky, kňaz, učiteľ Cirkvi

Pi 14 Elizej

So 15 Vít, mučeník

Ne 16 11. Nedeľa v Cezročnom období

Po 17 Gergor Barbarigo, biskup

Ut 18 Jozef Cafasso, kňaz

St 19 Romuald, opát

Št 20 Silverius, pápež

Pi 21 Alojz z Gonzagy, rehoľník

So 22 Pavlín z Noly, biskup

Ne 23 12. Nedeľa v Cezročnom období

Po 24 Narodenie Jána Krstiteľa

Ut 25 Viola, mučenica

St 26 Ján a Pavol, mučeníci

Št 27 Cyril Alexandrijský, biskup, učiteľ Cirkvi

Pi 28 Irenej, biskup, mučeník

So 29 Peter a Pavol, apoštoli, prikázaný sviatok

Ne 30 13. Nedeľa v Cezročnom období

Výročia, významné cirkevné akcie

3.6. výročie smrti bl. pápeža Jána XXIII (1963)

9.6. výročie smrti biskupa Mons. Róberta Pobožného (1972 Rožňava)

12.6. biskupská vysviacka Mons. Ján Sokol, arcibiskup, metropolita (1988), Bratislava - Trnava

19.6. výročie smrti arcibiskupa Mons. Eduarda Nécseyiho (1968 Nitra)

24.6. narodenie sv. Jána Krstiteľa hlavného patróna arcidiecézy Bratislava - Trnava

29.6. zbierka „Halier svätého Petra“